

Народная Воля

НАДВОР'Е

Сёння ўдзень па краіне захавацца воблачнасць з праясненнем надвор'я, месцамі — кароткачасовы дждж. Вечар паўднёва-заходні — 10 м/с, месцамі парывы да 15—20 м/с. Тэмпература паветра ў Віцебску, Мінску — +13...+15, Мінску, Гродне — +14...+16, Гомелі, Брэсце — +15...+17.
Надвор'е ў наступныя дзве суткі: часам дждж, вечар паўднёва-заходні, 4—9 м/с, 3—11 — парывы да 12—14 м/с. Тэмпература паветра ўначы — +6...+10, ўдзень +11...+16, па поўдні — да +19.

Пейджинговую связь
редакция обеспечивает
МОБИКОМ
пейджинг-система
(017) 222-46-51
(017) 222-46-52

ПУЛЬС

Прэм'ер-міністрам Беларусі прызначаны Генадзь Навіцкі

Ва ўрадзе мінулага складу Г.Навіцкі быў віцэ-прэм'ерам і куратарам блоку, у які ўваходзілі міністэрствы архітэктуры і будаўніцтва, сувязі, транспарту і камунікацый, па надзячэйных пытаннях, жыллёва-камунальнай гаспадаркі, Дзяржаўнага камітэта па арыяніі, Камітэта па інвестыцыях пры Мініканомі, Камітэта па аўтамабільных дарогах пры Міністэрстве транспарту, Беларуская чыгунка і шэраг іншых структур.

Даведка. Генадзь Навіцкі нарадзіўся 2 студзеня 1949 года ў Магілёве. У 1971 годзе скончыў Беларускі політэхнічны інстытут, інжынер-будаўнік.

10 жніўня 1994 года быў прызначаны міністрам архітэк-

туры і будаўніцтва Рэспублікі Беларусь, 11 мая 1998 года — намеснікам прэм'ер-міністра. З 6 кастрычніка 2000 года — прадстаўнік дзяржавы ў ААТ «Беларускі банк развіцця».

БелаПАН.

«За ўратаванне мемарыяла Курапаты»

Валодзя Грамадскі і культурныя дзеячы Беларусі ўвайшлі ў склад ініцыятывы «За ўратаванне мемарыяла Курапаты» і выступілі з заявай, у якой патрабуюць «тэрмінова спыніць будаўніцтва дарогі ў раёне Курапаты».

Аўтары заявы нагадваюць пра гісторыю Курапаты — месца масавых расстрэлаў і пахаванняў ахвяр сталінскага рэжыму. «У 1988 — 1989 гг. дзяржаўная камісія на чале з генеральным пракурорам Гарнаўскім пашырыла, што ў Курапатах бізнёмныя людзі былі знішчаны НКВС, — таварышча ў заяве. — Таму ў 1993 годзе ўрочышча было занесена ў Дзяржаўны рэестр гісторыка-культурных каштоўнасцяў Рэспублікі Беларусь як «месца згубы ахвяр палітычных рэпрэсій у 30 — 40-я гады XX стагоддзя». Курапатам быў нададзены статус першай катэгорыі гістарычна-культурных каштоўнасцяў. Аднак чарговая камісія правяла ў 1998 — 1999 гадах нове расследаванне, вынікі якога засакрэчаны дагэтуль.

Сёння, заяўляючы прадастаўнікі грамадскай, знаў унікальнае месца, якое нашым людзям некропаль — Ку-

рапаты», пашырэнне Мінскай калыскай дарогі можа знішчыць магчымыя забіткі. У сувязі з гэтым ініцыятыва «За ўратаванне мемарыяла Курапаты» патрабуе: спыніць будаўніцтва работ; правесці дадатковы археалагічны даследаванне ў прыдарожнай зоне; пачаць неадкладны публічны дыялог афіцыйна дзяржаўных структур з прадстаўніцтвамі ініцыятывы; абаронаваць вынікі паўторнага расследавання ў Курапатах; добраахвотна ўсе ўрочышча ў адпаведнасці са статусам помніка і стварыць належную ахову.

Сярод тых, чые подпісы ставіліся пад заявай, — вядомыя беларускія пісьменнікі і паэты: Уладзімір Арлоў, Рыгор Барадулін, Васіль Быкаў, Ніл Гілевіч, Артур Волыскі, лідэр Феларыяны прафесійнага Беларускага Уладзіміра Ганчарыка, акадэмік Нацыянальнай акадэміі навук Радзін Гарэцкі, былы спікер Вархавняга Савета Станіслаў Шушкевіч, лідэр шэрагу грамадскіх арганізацый — усяго каля 40 чалавек.

Наталія КУЛАГІНА, БелаПАН.

Еўропа не страчвае надзеі вярнуць Беларусь

Генеральны сакратар Савета Еўропы прыняў у Страсбургу дэлегацыю беларускай апазіцыі.

Як адзначыў Анатоль Лябедзька, «Валер'я Швіммер вельмі цёпла адносіцца да Беларусі і добра знаёмы з праблемамі нашай краіны». Швіммер адзначыў, што меркаванні апазіцыйнага боку будуць улічаны пры распрацоўцы далейшай стратэгіі Савета Еўропы ў адносінах з Беларуссю.

Усяго дэлегацыя Вархавняга Савета правяла болівы да 20 сутак у камітэтах, палітычных групах з асобнымі ўплыўнымі папярэднікамі Парламентскай Асамблеі Савета Еўропы. «Палітычная кампанія пад назвай «Прэзідэнцкія выбары» — гэта прыпынак, які мы прыхвалі. Мы павінны аналізаваць, але разам з гэтым мы павінны глядзець у абудуны дзень. Па-першае, мы б хацелі, каб была каардынацыя дзеянняў усіх міжнародных структур, каб гэта было ў фармаце размоў, якія былі прыняты Кабінетам міністраў 25 верасня, а таксама

размоў, якія былі прыняты ў студзені гэтага года на ПАСЕ. Ма заікавацца, каб гэтыя дзеянні не выходзілі за межы дакументаў», — паведамаў Радзін Анатоль Лябедзька. Таксама стала вядома, што ў сацыяльнай размоўнай ПАСЕ заклікалі ўладу Украіны стварыць камісію па справе знішчэння журналіста Георгія Гангадзе. Анатоль Лябедзька лічыць, што «ўключэнне ў выніковую размоўную пункту аб стварэнні камісіі па справе Гангадзе як мінімум азначае, што справы палітычных знішчэнняў і забойстваў не з'яўляюцца ўнутранымі справамі гэтых дзяржаў».

Паводле меркавання беларускіх удзельнікаў апошніх сутак у Страсбургу, «Савет Еўропы стары і прызваны, які можа стаць матывам для стварэння аналагічнай камісіі па справе гучных палітычных знішчэнняў у Беларусі».

Алесь СІЛІЧ.

ПРОТЕСТ

В Мозыре сельчан награждали автомобилями, а рабочим МТЗ не дали денег на хлеб

Штурм: трактораводцам даюць зарплату.

Фото IREX/ProMedia.

Рабочие Минского тракторного завода, как говорится, на своей шкуре познали законы диалектики, а именно: материя из ничего не возникает — она лишь переходит из одного состояния в другое.

Миллиарды рублей, выделенных на мозырские «сельхозджинки», — надо было где-то найти. Найти деньги на зарплату рабочим удается не всегда.

Денег в кассе МТЗ, этого монополиста, прямо скажем, не густо. Да и откуда им быть, если тракторов продается не столько, сколько хотелось бы продавать.

В пятницу утром, так и не получив многократно обещанную заработную плату за август, рабочие вышли к заводскому «Белому дому». Площадь не вместила сотни недовольных: заводчане заполнили и прилегающую улицу Долгобродскую, таким образом перекрыв движение общественного транспорта.

А это уже — чрезвычайное происшествие. Причем событие сие на проспекте «продажной» оппозиции никак не опишешь: Александр Бухаров — председатель отраслевого профсоюза — прибыл к месту волнений через полчаса.

Городские власти в лице заместителя столичного градоначальника Николая Ерохина отреагировали на ЧП своим личным присутствием. Более того, похоже, что

благодаря именно данному должностному лицу в отделении Сбербанка по улице Чеботарева появились наличные деньги, и после обеда цехам 1, 2, 3-й очереди начали выдавать зарплату. Остальные цеха (4-я и 5-я очереди) получили деньги на следующий день — для МТЗ это была рабочая суббота).

Причины задержки руководители выдвигали самые фантастические. «Замполит» Николай Стукач обвинил банки, которые, мол, специально задерживают деньги и, провоцируя их, навязывают себе проценты. Главный финансист Валерий Бабарыкин гневно клеймил налоговые инспекции, подол снявшие деньги со счета МТЗ накануне дня зарплат (напомню, что дата выплаты аванса по зарплате была 20 августа, а волнение рабочих началось лишь шесть недель спустя, 28 сентября. — В.Ш.). Сам же генеральный директор Михаил Леонов был в этот момент на сельхозджинках в Мозыре.

Валерий ШУКИН.

На стакан хватит — и хорошо?

Как ни странно, трамвайные пути загордили не мужчины, а... женщины в спецовках. Вот потом и не верь, что про нас, нежных, говорят: и в горящую избу войдет, и коня на скаку остановит

К 12.30 серия толпа разрозлась, и уже не только трамваи не смогли продолжить свой обычный маршрут, но и другой транспорт. Однако это ни сколько не смутило водителя 84-го маршрута автобуса, который решил, вероятно, поехать в Ринкор до Гиннеса и поехал прямо на людей. Увидев, что живая стена не раступилась, он остановил автобус, достал моток и стал его разматывать в воздухе, угрожая опустить на голову того, кто поешает ему ехать дальше. Мужчины, разъяренные такой дерзостью,

борясь за справедливость, схватились, хорошо нажали ему бока и засунули обратно в дом на колесах. Еще один водила не успел вовремя нажать на тормоза и проехал по ногам забастовщика, который от боли перевернулся толпу.

Желание поскорее наполнить кошельки заветными бумажками и ненависть к власти, мешавшей реализовать это желание, породили много неслучайных ситуаций. Какой-то мужчина треснул тупым кулаком в лоб одного из участников толпы. Две старушки вспомнили прошедшие выборы и спе-

пились в споре о том, кто лучше: Гончарик или Лукашенко. Глухонемые рабочие нервно бесновались на площади. Повсюду носились проклятия и блатный мат. Асфальт украшал пустые бутылки и окурки. Бастующая толпа толкала разбегавшихся, кто-то собирался, по-прежнему прибавляя собой. Она напоминала собой стадо овец, лишенных вожака, которые знают, чего хотят, но не знают, как этого добиться.

К 12.40 народ потребовал начальства и его объяснений. Оно же, словно испытывая терпение, долго не желало появляться, а появившись, начал задерживать головы слававшими обещаниями выдавать деньги в понедельник. Но толпа возмущалась еще больше, и тогда началось в течение получаса наглое гонимое. Их стали выдавать в сберкассе, куда переместились бастующие рабочие.

Естественно, «денежный двор» не мог вместить всех желающих, поэтому его пришлось брать штурмом. На какое-то мгновение людьми овладел азарт, и они дружно налетели на двери, которые с треском подались вперед.

Одни хватились обими руками за дверные косяки, повисая на них, как на распяты, чтобы не быть снесенными озверевшей толпой. Другие сконцентрировав всю свою злобу на ребятих в форме, якобы ограничивающих свободу действий, пытались «наштукатурить» их на стенку старого здания. Хрупкая девушка попыталась пробраться к кассе, но была вытолкнута из очереди таким же, как сама, после чего отошла в сторону со слезами на глазах. Ей было неудобно и неприятно выпрашивать свои честно заработан-

ные деньги. Попытки зайти в сберкассе с обратной стороны не увенчались успехом. Нужно было втолкнуться в кассу, махнув рукой, и дожидаться своей очереди, так называемого счастливого конца. Кто-то, пытаясь сигаретой, закричал: «Мужики, если сегодня деньги не выдадут, завтра не выйдем на работу. Нам много не надо: на стакан хватит — и хорошо!». А на стакан, как вы знаете, обычно хватает всегда. Вот и получается, что мы с вами живем хорошо...

Светлана ТЕРЕШЕНКО, студентка-журналистка.

ДАЖЫМКИ

Не ведаю, як каму, а мне падзеіцца, што многія ў нашай краіне перакананы: хлебам і відовішчымі можна вырашыць складанасці і цяжкасці эканомікі і нашага быцця наогул. Пра гэта думаеца кожны раз, калі трапляеш на буйнамаштабныя мерапрыемствы кшталту «Дажынак».

Анатоль ГАТОВЫЧ

Сёлета хлеб стаў агітацыйным сродкам у выбарчай кампаніі. Улетку вышэйшых дзяржаўных асоб абвіталі «хлебны дождж» на нашых галовах. Тунца да 7 мільёнаў тон збожжа.

Цяпер пра сем мільёнаў ніто нават і не заікаецца. Віцэ-прэм'ер і кіруючы аргумента «Дажынак» Александр Папкоў, адкрываючы ў пятніцу рэспубліканскі фестываль, нават не назваў канкрэтную лічбу атрыманага збожжа. Заявіў толькі, што вылавы збор перавысіў леташні на 500 тысяч тон.

Назавуць сам Александр Лукашэнка скажу, што ў краіне сабрака каля 6 мільёнаў тон. Гомельскія вобласці, — гэта прымаля тасіць, таксама высокім вынікам не можа пахваліцца. Паводле звестак аблсельскара, у рэгіёне намалочана 591,4 тысячы тон збожжа, альбо 17,8 цэнтнера з гектара. Нездаром тлумачыць дождж летні спекаў. Павысіў вылавы збор прыкладна на 20 тысяч тон пастадыкі наважыны за кошт кукурузы, абмалот якой пакуль яшчэ не скончылі.

Зрэшты, пра слабенькі ўраджай можа асудзіць і не турбавацца. У Мазыры Александр Лукашэнка пахваліў тамельную за іныя паказчыкі: вобласць забяспечыла яму 85-працэнтную падтрымку на выбарах.

Уздоўж пабярэжнай ракі Прыпяці, размяшчаюцца рознакаляровыя зборныя павільёны гандлю. Спартбюро 800 машын, каб прывесці ў Мазыр прадукты, абсталяванне, абслугоў.

Асартмент забяспечвае не толькі раёныя спажывецкія таварыствы, абласное дзяржаўнае прадпрыемства «Абгданалсаюз», але і Мінскі завод іскрыстых вінаў, фабрыкі «Камунарка», «Слодуч», «Спартак», «Чырвоны харчавік». Рэчышч п'яўзават кіруючы і ініцыятыўны «Зуб» з Гомеля выставіла нават мясную закуску па-прэзідэнцку. Кіто — 6393 рублі.

Напачатку 14-й гадзіны ля галі «Прып'яці», дзе пасялілі хлебаводы, выставілі калона Чалавек з паўтасчы. Наперадзе віцэ-прэм'ер Александр Папкоў і міністр сельскай гаспадаркі Міхал Русы, «вертыкалізацыя» кіруючы Гомельскай вобласці. За імі — гаспадары, хлебаводы «Мазырская раёна, далей, паводле алфавіта, дэлегацы ад усіх абласцей і раёнаў пераможцы» — Іванішэўска, Дошчыцка, Рэчыцка, Гродзенска, Нясвіжска, Касцюковіцка.

Са сённяшняга віцэ-прэм'ер Александр Папкоў выказаў падзяку «гэроям збожжавых ніваў», усім, хто цястомна працаваў «на карысць нашага беларускага карава, які заклікаў забяспечыць кожнага грамадзяніна хлебам, і ўсім тым, хто яму належыць паводле нашых беларускіх традыцый».

Камбайнеры і кіроўцы аўтамабіляў, заняўшы першыя, другія і трэція месцы на жніўе, атрымалі прызы — аўтамабілі, тэлевізары і халадзільнікі. На гэтым, уласна кажучы, усё і скончылася. Галоўныя героі «зубіліся» ў «Дажынак».

Чым сэрца супакоіць. На другі дзень «Дажыні» ў Мазыры наведваў Александр Лу-

кашэнка. Візіт кіраўніка дзяржавы на сваё галоўнае свята быў надзвычай кароткім — усяго гадзіны на тры.

Высокія месцы паведаміў мазыранам, што не мог не прыехаць на «Дажыні». Акурат высокіх безагаворачна пацвердзіў яго на выбарах. Лукашэнка дзякаваў усім, хто дапамагаву ўсёму. Згадаў нават пра чыгуначнікаў, вайсковцаў, прадпрымальнікаў. Ён пераконваў высокіх, звышзвыш «Дажыні» з усіх раёнаў краіны, што прасіць падмогу за сваю працу не сорамна.

Ён наогул перакананы, што цяперашняя эканамічная палітыка правільная. Пашырэнне таму — вынікі прэзідэнцкіх выбараў. Рэфармамі, як сказаў Лукашэнка, знікла ўзровень і карову не падошлі.

Там не менш дабрыт сёлёняты ўраджаю кіраўніка дзяржавы не зусім задавальняюць. Для таго, каб нармальна жыць і хадзіць з горда ўзнятую галавою, — сказаў Александр Лукашэнка, — нам трэба атрымаць 10 мільёнаў тон хлеба ў год. Нам трэба вырашыць мяса да кілаграма ў суткі — такія павінны быць прыпы. І нам трэба наладзіць 5 тысяч кілаграмаў малака на карову. Як толькі мы гэтага дасягнем, тады не будзе напружкі ні з майго боку да асобных кіраўнікоў і спецыялістаў, і вы ўсё не будзеце мець да мяне і дзяржавы прэтэнзій.

«Дажыні» на тое і свята, каб не ператварыць яго ў грандыёзную, але бальнаю па сваёй сутнасці п'янку на адкрытым паветры.

Чым сэрца супакоіць. На другі дзень «Дажыні» ў Мазыры наведваў Александр Лу-

кашэнка. Візіт кіраўніка дзяржавы на сваё галоўнае свята быў надзвычай кароткім — усяго гадзіны на тры.

Высокія месцы паведаміў мазыранам, што не мог не прыехаць на «Дажыні». Акурат высокіх безагаворачна пацвердзіў яго на выбарах. Лукашэнка дзякаваў усім, хто дапамагаву ўсёму. Згадаў нават пра чыгуначнікаў, вайсковцаў, прадпрымальнікаў. Ён пераконваў высокіх, звышзвыш «Дажыні» з усіх раёнаў краіны, што прасіць падмогу за сваю працу не сорамна.

Ён наогул перакананы, што цяперашняя эканамічная палітыка правільная. Пашырэнне таму — вынікі прэзідэнцкіх выбараў. Рэфармамі, як сказаў Лукашэнка, знікла ўзровень і карову не падошлі.

Там не менш дабрыт сёлёняты ўраджаю кіраўніка дзяржавы не зусім задавальняюць. Для таго, каб нармальна жыць і хадзіць з горда ўзнятую галавою, — сказаў Александр Лукашэнка, — нам трэба атрымаць 10 мільёнаў тон хлеба ў год. Нам трэба вырашыць мяса да кілаграма ў суткі — такія павінны быць прыпы. І нам трэба наладзіць 5 тысяч кілаграмаў малака на карову. Як толькі мы гэтага дасягнем, тады не будзе напружкі ні з майго боку да асобных кіраўнікоў і спецыялістаў, і вы ўсё не будзеце мець да мяне і дзяржавы прэтэнзій.

ПРОДЛИ СВОЮ МОЛОДОСТЬ И НЕ КАШЛЯЙ!

Море, волопад, гроза, сасновы бор. Чыі агульнае міжумі? Обшэе — отрицательные ионы. Ионизация воздуха (приобретение воздушном положительного и отрицательных электрических зарядов) — естественный природный процесс. И если от положительных ионов — мигрень и неомальное давление, то отрицательные — как бальзам на душу. Недаром мы «закрываемся» от избытка кислорода в хвойном лесу, где миллиарды тонких иголок генерируют отрицательные ионы. Мы не можем насыщаться воздухом и у водопада, где миллиарды капелек также заряжаются отрицательными ионами. А о горах и грозе, когда ионизация происходит от избытка электрических зарядов, и говорить не стоит. Естественная концентрация отрицательных ионов в горах, на море, в лесу — до 10 000 ионов/куб.см, в помещениях — не более 100, на улицах — около 500. Отрицательные ионы, воздействуя на мембраны наших клеток, способны продлевать молодость и увеличивать продолжительность жизни; стимулировать обмен веществ (с нарушениями которого начинается большинство заболеваний).

И вовсе не обязательно за отрицательными аэроионами ехать на море и полететь, надрываясь в горы. Для этого достаточно приобрести ионизатор Чижевского, способный без расценок грома очищать помещение от пыли, снижать содержание никотина и бактерий в воздухе и наполнять его целебными отрицательными ионами.

Звоните: г. Минск (017) 213-15-46, 224-70-40, 8-029-613-15-46. Пейдж: 211-00-00, аб. 909090. www.ionizator.net. С 9.00 до 17.00. Выходной — суббота, воскресенье.

30 моделей. Пр-во Ю.Корея, Россия, Беларусь.

А также имеются в наличии обогретаемые: масляные, керамические и дизельные. Пр-во: Швейцария, Италия, Германия, Ю.Корея, Россия.

Міхал Шалеў прызначаны намеснікам дзяржсакратара Савета Бяспецы Рэспублікі Беларусь

Міхал Шалеў нарадзіўся ў 1949 годзе ў расійскім горадзе Тула. У 1970 годзе скончыў Казанскае вышэйшае танкавае вучылішча, у 1978 — Ваенную акадэмію бронетанкавых войскаў, у 1987 — Ваенную акадэмію Генштаба. Праходзіў службу ў танкавых і мотастрелковых войсках. Камандаваў узводам, ротай, батальёнам, палком, дывізіяй. Быў начальнікам штаба агульнавайсковай арміі і начальнікам Мінскага вышэйшага ваеннага камандаўча вучылішча. З 3 мая 1995 года працуе ў дзяржаўна-крэатыўнага Савета Бяспецы Беларусі, апошняй тры гады — на пасадзе начальніка аддзела. Генерал-маёр запasu.

БелаПАН.

Врагом Америки бен Ладена сделала неудачная любовь

А его братья и сестры живут и здравствуют в США

Бен Ладен обитает в Лос-Анджелесе, в двухэтажном розовом особняке с 13 спальнями по соседству с Расселом Кроу и Джулией Робертс, всего в нескольких кварталах с домом бывшего президента Рональда Рейгана и легендарной Голливуд Лиз Тейлор. Правда, зовут его не Усама, а Ибрагим. Но он сводный брат "террориста № 1" и самого разыскиваемого в мире человека.

Пока Америка готовится к большой охоте на Усаму, его многочисленные родственники скрываются от прессы за огородами и в престижных районах Калифорнии, Массачусетса и Флориды. К ним у властей нет претензий. Они — законопослушные американцы, проклинаящие изгой семьи Усаму.

В этом бостонском доме живут сестра и два брата "террориста № 1".

В детстве "террориста № 1" дразнили муллой

"Отцы перевернулись бы в гроб, если бы он у него был", — говорит Ибрагим бен Ладен. — Но он просто стигил, и с этого, кажется, началась несчастья нашей семьи". Шейх Мохаммед бен Ладен разбился на своем самолете в окрестностях Ладны в 1970 году. За его штурвалом сидел американский пилот.

Отца нынешнего главного врага Америки основал 5-миллиардную строительную империю бен Ладенов, перебравшись в Саудовскую Аравию из Йемена и установив близкие отношения с королевским двором. За два года до смерти его спасли министром дорожного строительства страны. У шейха было 10 жен и 53 ребенка. "Он завел множество американских друзей, в его дети любили Америку", — вспоминает жена одного из пилотов бен Ладена — старшего Грейс Удидин. — Братцы Усамы Салим и Халил приходили в

Перед тем как объявить джихад, Усама ходил по борделям

Став студентом, Усама на время перебрался к родителям в Ливане, которая считалась "Парижем Востока". Научился пить, ходил по борделям и дрался из-за женщин.

Но гражданская война 1975 года в Ливане показала ему карой Аллаха за разврат. Война в Афганистане указала ему путь

наш дом, переоснащенный в джихад, брали гитару и играли рок-н-ролл. Заключившего и набожного Усамы Салим и Халил игнорировали и дразнили муллой. Он был презренным 17-м сыном шейха и его неслишком любимой сирийской женой, которую в семье именовали "рабыней".

Из-за детских болезней детородные органы Усамы остались недоразвитыми. Американка попросила выслать его в их первую ночь. С тех пор бен Ладен завел четырех жен, наплодил два десятка детей, но так и не избавился от комплексов.

Мирные бен Ладены шлют жен и детей в Швейцарию

Так или иначе, с начала 80-х годов клан бен Ладенов стал чужаком в Усаме, как чужим. "Теперь

мы очень, очень дальние родственники. Оставьте нас в покое!" — прокричал мне в телефонную трубку один из обитателей дома Ибрагима бен Ладена. После смерти отца Усама получил полагающуюся ему часть наследства в 80 миллионов долларов. Посвятив себя джихаду, он не забывал о бизнесе, увеличив свой капитал до 300 миллионов.

Теперь полиция Бостона на всякий случай выставила 24-часовую охрану у роскошного дома с парадными входами в миллион долларов, смотрящего окнами на городской порт. В городе, из которого люди Усамы уехали два десятилетия в жертву самолета, живут его сестра и два брата. Сюда же наведываются два племянника, обучающихся в престижной юридической школе при Гарвардском университете. Несколько лет назад Гарвард принял пожертвование в 2 миллиона долларов от клана бен Ладенов — на исследование истории ислама.

Законопослушные американцы, имеющие несчастье быть родственниками главного врага их страны, могли бы напомнить, что это власти США в 80-е годы во имя борьбы с коммунизмом лелеяли Усаму, растили, вооружали и обучали его фанатиков-говорящих, которые сплели теперь всемирную террористическую сеть. Но мирные бен Ладены лишь испуганно прячутся за стенами роскошных американских особняков и, дожидаясь возобновления полетов, шлют за границу в спокойную Швейцарию до лучших времен, как всегда, многочисленных жен и детей.

Андрей КАБАНИКОВ, ("КП")

БОЛЬ

Летась у Нью-Йорку,

на 110-м паверсе небачоса, якога ўжо няма...

...У той дзень было хмарна, і, падняўшыся на 110-ы паверс вежы Сусветнага гандлёвага цэнтру ў Нью-Йорку, каб паглядзець зверху вялізны горада, мы ўбачылі: дзяліны і блізкі кварталы мегаполіса ахутаны шрай дымкай. Але ўсё роўна захопліваў дух, і было адчуванне велічэскай ўбачанага, гордасці за справу таленавітага разуму і умелых чалавечых рук, якія ўзялі такі магутны лес гмаху да самага неба.

Потым мы яшчэ не раз — ужо ў іншае, яснае і сонечнае надвор'е — былі на назіральнай пляцоўцы гэтага небачоса на Манхэтэне. Але зараз чамусьці больш гадзавішча менавіта першая сутра, калі нават хмарнасць не магла прычыніць уражанні ад незвычайнага відзішча. Магчыма, таму зараз і я, і мае сябры, з кім мы тады вандравалі па Злучаных Штатах, літаральна ашломлены жулдаснай трагедыяй варварскага, фантазмагарычнага знішчэння будынкаў Сусветнага гандлёвага цэнтру разам з тысячамі бязвінных ахвяр: службоўцаў, хто толькі пачынаў тут свой звыклы працоўны дзень, і дзелавых партнёраў з усяго свету, турыстаў, хто на той момант апынуўся ў вежы. А яшчэ — сотняў пасажыраў тых "Боінгаў", што трапілі ў рукі забойцаў-тэрарыстаў, і пакараных, якія бяспраўна, шаноўны ўласны жыццё, ратавалі іншых.

Сэрца абліваецца крыю: магутная і прыгожая, добрая і зліскасная краіна Амерыка здала ўсю жулдаснасць Дантава пекла. Нам, беларусам, якія перажылі шмат бяду на сваім шляху, гэтая маштабная трагедыя не дае спакою. Глыбока спачуем сем'ям загубленых, іх блізкім. Бядуем па неспаёмых людзях, як па сваіх родных.

Многія амерыканцы за час турэня нашага фальклорнага гурта па Штатах а яно доўжылася аж тры месяцы, мы пабывалі ў вялікіх і малых гарадах, у сельскай глыбінцы — паспелі стаць нам сябрамі, шчырымі і сардэчнымі. Наш маленькі ансамбль паўсюдна сустракалі з такой прыветнасцю і шікавасцю, нават энтузіязмам, што слёзы ўдзячнасці нагортваліся на вочы. І нашы землякі-беларусы ў далёкай краіне, і каронныя жыхары ўсяляк стараліся выказаць нам сваю сімпатыю, перадавалі для чарнобыльскіх дзетак лекі і падарункі, гаварылі, што мы прывезлі ім за акіяна часцінку Беларусі. Такое не забываецца.

Калі зарылася нечуваная будзь у самым сэрцы Нью-Йорка, я адразу падзефанаву ў ЗША. Пачуў у трубы знаёмы і такі родны голас Стасі Сумскай — ён дрыжаў ад плачу. Жанчына, якая знайшла прытулак далёка ад радзімы, памятае гібельны жых і пошмы 1941-га на Бацькаўшчыне. І вось зноў, ужо ў трэцім тысячагоддзі, увачавілі — разбурэнні, смерці, адчай. І Сцяпан Міровіч, які год таму ў сабе на Манхэтэне сустракаў наш гурт баяджамі, беларускімі песнямі і... сапраўднымі прынкамі, не хаваў смутку і жалбы. Але ён упэўнены: гора яшчэ больш аб'ядноўвае добрых людзей. І ў Беларусі-Амерыканскім цэнтры, што ў горадзе Саут-

На здымку (злева направа) Мікола Котаў, Людміла Коліна і Антон Вароб'ёў.

Рывер, штат Нью-Джэрсі, таксама былі ў роспачы. Але пры гэтым не забыліся пералазі прывітанне буда-кашальскай дэткам — артыстам тэатра "Бераг белых буслоў", створанага, дарчы, пры падтрымцы беларусаў, што жылі ў Амерыцы. "Беражыце Беларусь, Мікола", — так і стаіць у мяне ў вуху.

У першы ж дзень амерыканскай трагедыі мы з сябрамі і маленькімі артыстамі з Гомельшчыны, з якімі я працую, пабывалі ў амбасадзе ЗША ў Мінску, паклалі кветкі памяці, а ў цэркве запалілі спецыяльныя свечкі. Яны, упэўнены, гарыць і ў парку святой Еўфрасініі Полацкай і Жыровіцкай Божай Маці далёка за акіянам, у краі-

не, ахутанай смуткам, але асветленай верай у непераможнасць Добра і Стваральнай сілы.

Душаўнай вам моцы і поспеху ва ўсім, дарагія амерыканскія сябры! І хоць мне цяжка ўдзіць, што такога высачэзнага будынка, на 110-м паверсе якога яшчэ год таму я стаяў побач з нашай мілай і славутай і гідан Людмілай Колінай і маім сябрам па фальклорным ансамблі Антонам Вароб'ёвым, ужо не існуе, я веру: жыццё пераможа смерць.

Мікола КОТАЎ, навуковы супрацоўнік Навукова-даследчай лабараторыі беларускага фальклору Белдзяржуніверсітэта.

КЛУБ ФОТАВАНДРОЎНІКАЎ

У Швейцарыі нават жабы прывабліваюць турыстаў

Не, знакамітыя балютныя сцяпачкі не скачуць з даху на галавы замежных вальцутаў, яны сядзяць у каменным выглядзе каля уваходу ў некаторыя крамы (на здымку). Цікава, але ад такіх мясцовых "прысмакаў" наведвальнікаў у гэтых крамах становіцца не менш, а нават нават больш. Можна, нейкая настальгія па балочы?

У элэгантнай швейцарскай жанчынцы Жэневе на вуліцы можна пачуць як мінімум чатыры мовы, а колер скурэй яе жыхароў і-за гэтай мянцэшчы — адскандынаўскага беласкаснага да вуальнага паўднёва-афрыканскага. Шпашыруючы па найпрыгажэйшай жэнеўскай набярэжнай увечары, можна ўбачыць не толькі аты-батарыя банкі і шыкоўныя крамы, але і найбуйнейшы ў Еўропе фантан (на здымку), а за ім у больш далёкай перспектыве — найвысачэйшую гару Францыі Мон Блан: яе белы да рэзі ў вачах пік літаральна сьвечыцца на гарызонце.

Пакажучы гэтыя цудоўныя куткі Сусвету, турысты кажучы: "О равер, Жэнева, Жэнева!" "Пакуль, Жэнева. Я цябе кахаю!"

Дзіміўс Швейцары з фотаварыянт Алесь СЛІПЧ.

ЛІСТЫ ЗА КРАТЫ

ВЫ — СЯРОД ТЫХ, ХТО Б'ЕЦА ЗА НАШУ НЕЗАЛЕЖНАСЦЬ

АД РЕДАКЦЫІ.

Чытачы ўжо ведаюць: наядуна з чарговай — колькі іх ужо было — адсідзі ярынуўся наш шаноўны калега, вядомы праваабаронца і грамадскі дзеяч, дэпутат Вярхоўнага Савета 13-га склікання Валерый Аляксеевіч Шчукін. Ярынуўся, што і кажаць, сходу, незалежна, з падарваным здароўем: апошні "курорт" за кратамі быў для вопытнага "сідзельца" самы доўгі і цяжкі: 92 дні зняволення, у тым ліку 76 — у жорсткім жодзіскамі СІЗа. Апошнія 20 дзён правёў у карцэры. Яго пазбаўлялі сну, выпрабавалі холадам. Намаганні маральна прынізілі, а яго састрылі знакамітую сіваю бараду.

Але зламаць духоўна такога непахіснага, перакананага змагара за новую Беларусь нікому не ддзена. Ён выйшаў з вязніцы пераможным, з горды ўзнятай галавой і ўсмішкай на твары: у таго, у каго ёсць чалавечая годнасць, мужнасць і сумленне, аднаццаць іх — у адражэнне ад барады, якая, відама, справа нажывуная — проста немагчыма!

Душаўнай і фізічнай сілы вынесці выпрабаванні Валерыю Аляксеевічу надавала вера ў ўласную правату, падтрымка родных, блізкіх, шматлікіх сяброў — знаёмых і незнаёмых. Дзесяткамі лістоў (а ў месца заключэння дайшлі далёка не ўсе пасланы і волю) была завалена камера, дзе ўтрымліваўся, па судовым вызначэнні, палітычны "хуліган", а ва ўспрыманні многіх грамадзян — сапраўдны герой нашага часу. Мы лічым, што чытачы будуць цікава пазнаёміцца хадзіць з невялікай часткай гэтых лістоў, якія гавораць самі за сябе сваёй цёпласцю, спагадай і душэўнай падтрымкай.

Праўда, у таўпачным стосе, прывезеным Валерыем Аляксеевічам з Жодзіна, ёсць адно-адзінае, якое гучыць рэзкім дысанансам сярод усіх астаўшых. Даслаўна ў пажоўлым канверце без пазначэння імя і адрасу адрасаваны, з кароткім подпісам "Вася" на лістку, яно выклікае агульную беспароную грубасць, злосьці і шынзізм. А яшчэ — невытлумачальнай пахлівацтва невядомага аўтара: "істэбны морыя", як ён сабе называе, чамусьці страшэнна баіцца свайго сабрата па службе, былога маракі Шчукіна, нават калі той — у ізаляцыі за турэмнымі сценамі...

Схіляю перад Вамі сіваю галаву

Паважаны Валерый Аляксеевіч, добры дзень! Піша Вам зусім незнаёмы чалавек з вёскі, як кажуць, звычайны абывацель. Толькі гэты "абывацель" піша сапраўды за Вашым здароўем. Вашай барацьбы за правы чалавека на карысць нашай агульнай Бацькаўшчыны, бо яна адна ў нас, у нашых дзядзі і ўнукаў. Я хачу і на дзесяць гадоў старэйшы за Вас, але нізкі схіляю перад Вамі сваю сіваю галаву — за Вашу мужнасць, непахіснасць, за той дабрытак, які Вы несцеце нашай Радзіме ў гэты трагічны час.

Злу нікогда не справіцца з добром

Здраўствуйце, Валерый Аляксеевіч! Ваше дело — это дело самоуважения, дело чести. Многие сейчас понимают неправоту существующей системы, точнее сказать, антигосударственной, прощавательной в нашей стране. В то же время эти многие бездействуют, в том числе, признаю, и я. Пока моя активность проявляется только в том, что я никогда не скрываю

свою точку зрения, если кто-то заинтересован, пытаюсь своего сына воспитывать добрым человеком. Вы — тот человек, который противопоставит злу. Вы очень смелый человек. Я очень рада, что в наше время есть такие люди! И пока существует наша Вселенная, злу никогда не справится с добром.

Людмила МИРОНИЧ, г.Шклов.

Послать бы цветы...

Валерий Алексеевич, у меня растут чудные цветы, по метру вымахали. Так бы хотелось послать их Вам туда, в тюрьму, чтобы стало теплее среди холодных каменных стен...

Минск.

С уважением Мария Иосифовна СЕРЖАН.

Мы з Вами

Вітаю Вас як мужнага чалавека, сапраўднага змагара за дэмакратыю, за беларускую мову і за незалежнасць Беларусі, дастойнага афіцэра.

Заводзіў захапляўся Вашай дзейнасцю — праваабарончай, журналіскай, дэпутатскай. Вы з'яўляецеся прыкладам для мужчын Беларусі, і не толькі яе. Вы не скаржыліся антынароднаму рэжыму нават за кратамі.

Мы з Вами! Жыве Беларусь!

Анатоль ГРЫЦКЕВІЧ, прафесар, доктар гістарычных навук, каліт у адстаўцы, прэзідэнт міжнароднага грамадскага аб'яднання "Згуртаванне беларусаў свету "Бацькаўшчына".

Любим и верим

Решила написать Вам пару строчек. Может, хоть немного Вам станет веселее и не так одиноко. Мы Вас любим и ждем!

Зоя и Володя КУДИНОВЫ, г.Ивациеви.

Чтобы сохранили Вам здоровье, и мечтаю о том дне, когда мы станем свободными людьми. Мы Вас любим и ждем!

Зоя и Володя КУДИНОВЫ, г.Ивациеви.

Поражает Ваше мужество

Дорогой Валерий Алексеевич! Здравствуйте! Мы Вас любим. Очень. Таких людей, как Вы, Беларусь должна гордиться! Значит, очень плохи дела у правителей, раз Вы за решеткой. Может, вспомните такой эпизод: мой взрослый сын пошел к Вам во время демонстрации в Минске и попросил Вас сфотографироваться с ним. Теперь у нас, кроме фотографий

У нас — своя музыка

Нягледзячы на тое, што нас бяскожна вучаць спяваць з чужога голасу, мы ўсё адно не будзем, як бы нас да гэтага ні змушвалі. Нашая, сапраўдная беларуская музыка вайдзе на шырокія прасторы і загучыць па ўсёй Еўропе галасамі, роўнымі ўсім іншым. У ёй будзе годна гучаць і Ваш голас.

З вялікай павагай да мужчынскага ўчынку Д.ПАДБЯРЭЗСКИ. Мінск.

Хочу, чтоб мой сын был таким

Мне 52 года. Одни воспитывали сына. Ему 17 лет, он очень хороший парень. За последние десять лет от государства я не получила ни копейки на его содержание. Политикой не занимаюсь, но Вами горжусь. Очень хочу, чтобы и мой сын был таким же мужественным, надежным. Не ласком, не совком, не быдлом. От таких, как Вы, Валерий Алексеевич, зависит будущее наших детей, внуков.

Мой отец родился в 1904

году, прожил 84 года. Участвовал в трех войнах. Никогда хорошо в жизни не видел. Тяжело работал в колхозе, носил кирзачи, телогрейку. Я тоже ничего хорошего не видел. Вечный спутник нашей жизни — страх. Но Вы, Валерий Алексеевич, нравственный, бесстрашный человек. Вы преодолели в себе страх. Вы и без бороды — настоящий Дед, личность! Пусть березит Вас Бог!

Марина С. Мінск.

Ваша змаганне патрэбна Беларусі

Піша Вам Тамара Храпаўіцкая з горада Паставы Віцебскай вобласці. Мне 38 гадоў, працую настаўніцай гісторыі, прыту 14 гадоў. Выхоўваю яго на прыкладзе такіх людзей, як Вы. І Вы самі, і тое, што Вы робіце, вельмі патрэбна нашай Беларусі. Вы — сапраўдны патрыёт, наш гонар і сумленне. Можна, таму з асаблівай жорсткасцю і здэку-

юцца з Вас маючыя ўладу. Сваёй барышнёй за дэмакратыю, за правы чалавека Вы не даеце магчымасці паўтарыць сёння 37-ы год.

Мая сям'я, мае бацькі і бацькі мужа ў думках з Вамі. Трымайся!

З павагай Тамара ХРАПАЎІЦКАЯ, г.Паставы.

Офицерская честь существует!

Уважаемый Валерий Алексеевич! Внимательно слежу за Вашей политической и общественной деятельностью, читаю Ваши публикации в прессе. Ваша честность, порядочность, принципиальность и уважение к людям не могут не вызывать восхищения! Благодарю Вам я теперь знаю, что понятие "офицерская честь" существует и в наше время, что и в Беларуси есть люди, для которых права

человека (любого человека) являются тем, ради чего можно жертвовать своим здоровьем, благополучием и вообще посвящать себя этому.

Я считаю Вас, наряду с В.Быковым, С.Алексеевичем и другими замечательными людьми, честным нацим. Надеюсь, что мы будем жить в свободной европейской стране.

С огромным уважением и наилучшими пожеланиями — С.ВОРОБЬЕВ.

P.S. Кожнае з двух дзесяткаў лістоў Валерыю Аляксеевічу ад Алы Пятроўны Клімавай, маі дэпутата Вярхоўнага Савета Андрэя Клімава, які ўсё яшчэ пакутуе за кратамі, закланчвалася вызнаменам: "Держитесь! До встречи на свободе!"

Валерый Шчукін — на свабодзе. Але і для яго, і для нас усіх, яна — адносна. За сапраўдную яшчэ трэба змагацца!

не различие і
За інформації
Могучь др
газетой.
з д
50. Підписан
778.